

 HARLEQUIN®

Sjalokline romaan

LORD
JA ISEPÄINE
LEEDI

Louise
Allen

Louise Allen
The Lord and the Wayward Lady
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Melanie Hilton

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03219811
ISBN 978-9949-25-016-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja,

Mul oli väga hea meel, kui mul paluti kirjutada raamat minisarjas Siid & Skandaal, ent kui tavaliselt kipub olema nii, et esimese vaimustuse möödudes jõuab kohale karm reaalsus, siis antud kogemus muutus aina paremaks.

Mul oli võimalus õppida tundma viit kirjanikku – ja see oli tõepoolest väga tore – ning seejärel võisime me igaüks luua oma regendiajastu maailma koos saladuste ja skandaalidega. Me lõime oma tegelasi, aga pidime arvestama ka sarja teiste raamatutega, mis kõik koos pidid arendama sisuliini või suurendama salapära.

See on esimene raamat, mis tutvustab teile Carlowde perekonda – Marcust, Honoriat, Hali ja Verityt. Selles sarjas on igal õel-vennal oma lugu ning lord ja leedi Narborough vanim poeg Marcus on see, kes esimesena avastab, et nende isa mineviku kohutavad saladused on neid kõiki kummitama tulnud.

Carlowdega on seotud veel kolm perekonda koos oma sõprade, vaenlaste ja ebaharilike liitlastega. Loodan, et nad meeldivad teile ja te jälgite nende teekonda leidmaks kättemaksu, lunastust, tõe – ja armastust.

Ent nüüd saagem tuttavaks Marcusega – mehega, kel on paljule mõelda, ja Nelliga – kübarategijaga, kelle käekotis on püstol, ning astugem siidi ja skandaalide maailma.

Parimat soovides,

Louise

Minu kallitele kaasteelistele Annie'le, Christine'ile,
Gayle'ile, Juliale ja Margaretile –

kui tore on sel moel kohtuda!

Esimene peatükk

5. jaanuar, 1814. London

“Vaadake, peremees, kui sinine on taevas. Säärasel hommikul on maailmas kõik hästi.”

“Sa oled vist armunud, Dan,” tähendas Stanegate'i vikont Marcus Carlow hobuseid ohjeldades ja pööras reipas traavis ümber nurga Piccadillylt Albemarle Streetile.

Tema tallipoiss turtsatas nõrdinult ning Carlowni kandus selja tagant sibulalõhna. “Mina ennast juba aheldada ei lase, peremees. No vaadake ainult: nii karge, päikeseline ja värske. Täiuslik päev – lausa tõstab tuju. Sellisel päeval ei saa miski valesti minna.”

“Pärast säärast märkust kobiks ebausklik inimene voodisse, paneks ukсед riivi ja pelgaks õnnetust.” Marcus rahustas muiates hobuseid, kellele ei meeldinud kübarakarpide ja lehvivate sallidega kõnniteel jalutav suur seltskond.

Danil oli õigus – päev oli neetult ilus. Päike paistis, õhk oli karge, udu oli kadunud ja intrigeeriv proua Perdita Jensen oli hakanud ilmselgelt välja näitama soovi

võtta vastu Marcuse pakkumine tema armukeseks saada.

Jah, kui jätta kõrvale isa, kelle kehv tervis mõjus ema meeleolule halvasti, üks õde, kelle eesmärgiks paistis olevat vend muretsemisega varakult hauda ajada, teine õde, kelle armas süütu olek tegi Marcust samavõrd murlikuks, ja vend, kes oli võtnud sihiks saada linna suuri- maks elupõletajaks, kui ta parasjagu lahinguväljal eluga ei riskinud, siis võinuks tõepoolest uskuda, et miski siin ilmas ei saa valesti minna.

Marcus mõtles eesootavale päevale. Lõuna perekonna seltsis, kohtumine Hertfordshire'ist tulnud mõisavalitseja Brocketiga, kel kaasas terve portfellitäis mõisa dokumente, õhtusöök klubis ja siis külaskäik proua Jenseni tagasihoidlikku korterisse, et edasiste kohtumiste tingimustes kokku leppida. Rahulik, korras- tatud, rahuldav ja etteaimatav. Vähemalt üks kordki.

“Vii kaarik tallihoovi, Dan. Ma ei....“ Kahe tiivaga maja uks paiskus lahti ja teener tormas välja. “Peters?”

“Milord.“ Teener peatus trepi alumisel astmel. “Lord Narborough... paistab, et järjekordne infarkt, milord. Härra Wellow käskis kiiremas korras arst kohale tuua.“

“Dan, võta ohjad.“ Noor tallipoiss ronis pukki, Marcus viskas ohjad temale, hüppas maha ja lükkas teenri Dani kõrvale. “Kui doktor Rowlandsit kodus pole, otsige ta üles ja tooge siia.“

Ta jooksis kaks astet korraga võttes trepist üles ja puged sulguva välisukse vahelt sisse. Hallis valitses segadus. Kõige noorem teener Richards väänas käsi ja kuulutas, et see polevat tema süü, noor daam nägi väärikas välja

ja kust tema pidi teadma, et naine on tegelikult tapahimuline lirma? Ülemteener Wellow uuris krahvi eakalt toapoisilt Fellingilt, kus on kõrgeaulise lordi rohutilgad ja trepi jalamil tülitsetes häälekalt kolm noort naist.

Igatahes Marcuse vanim õde Honoria tülitsetes. Noorem õde Verity oli pisarais. Marcus ajas reisimantli seljast ja läks üle mustvalgeruudulise põranda ainsa rahuliku isiku juurde. "Preili Price, mis lahti?"

Tema õdede seltsidaam pöördus, näol tema nägemisest ilmselge kergendustunne. "Lord Stanegate, jumal tänatud, te olete tagasi. Ei, Honoria! Kui teie mamma ütles, et noor daam peab ootama raamatukogus, kuni lord Stanegate otsustab, mida teha, siis sinna ta ka jääb ja teie temaga ei räägi." Ta pani käe Verityle ümber ja raputas teda kergelt. "Lõpetage nutt, Verity. Mis kasu sellest teie papale on?"

"Mitte mingisugust." Verity viskus Marcuse rinnale. "Marc! Papa on suremas!"

"Rumalus," vastas Marcus veendunult, ehkki polnud selles sugugi nii kindel. Ta lükkas õe eemale. "Verity, Honoria, minge aidake Fellingil papa rohutilgad üles otsida. Preili Price, kus lord Narborough praegu viibib?"

"Oma kabinetis koos armulise prouaga," vastas naine. "Proua Hoby peaks neile kohe magusat teed viima."

"Täna." Marcus avas kabineti ukse ja astus vaikselt sisse. Tema isa lamas suurel nahkdiivanil, abikaasa istus tema kõrval ja patsutas ta kätt. Marcus tardus jahmunult paigale, kuigi teadis, mida oodata. Ehkki alles viiekümne nelja aastane, oli krahv viletsa tervisega, ning hall pea ja

kühmus õlad muutsid ta kakskümmend aastat vanemaks. Marcus ei mäletanudki õieti, kas tema isa oli kunagi päris terve ja tegus olnud. Ent nüüd, huuled sinised ning silmad suletud ja auku vajunud, meenutas ta surijat.

“Mamma?”

Leedi Narborough tõstis pea ja naeratas.

“Marc, ma teadsin, et sa tuled varsti. George, Marc on siin.”

Silmalaud värelesid lahti ja Marcus julges taas hingata. Ei, tema isa ei sure, veel mitte. Tumehallid silmad, mis sarnanesid väga tema omadega, olid erksad ja pilk keskendunud.

“Isa, mis juhtus?”

“Mingi tüdruk... tõi selle. Ma ei tea, miks.“ Isa parem käsi liikus rahutult. Marcus põlvitas diivani kõrvale ja võttis isa käest kinni. Ema tõusis ja tegi talle ruumi.

Krahv pigistas tema sõrmi. “Seal.“ Ta pööras pea laua poole, kus oli avatud jõupaberist paki keskel mingi hunnik. “Mu poiss.“ Ta hakkas sosistama ja Marcus kummardus lähemale. “See on see vana asi. Hebden ja Wardale. Surnud ja maha maetud... Vähemalt ma arvasin nii.“ Krahv sulges taas silmad. “Ära lase sel end häirida. Lihtsalt vapustus... Neetud süda.“

Leedi Narborough vaatas pojale suurte küsivate silmadega läbi toa otsa. Marcus võttis isa randme pihku ja katsus pulssi. “Pole hullu,“ pomises ta, kui majapidajanna teega tuppa astus, toapoiss palderjanitilkadega kannul.

Nad aitasid kahekesi krahvi istuma ja andsid talle teetassi kätte. Marcus nägi, et tema emal on nüüd tegevust ning ta astus laua juurde ja uuris palju tüli te-

kitanud pakki. Tavaline pruun jõupaber, nõoriga kinni seotud ja punase vahaga pitseeritud. Sellele oli jõulise, arvatavasti mehe käekirjas musta tindiga kirjutatud “Krahv Narborough“. Marcus kummardus ja nuusutas – lõhnaõli lõhna polnud.

Paberi keskel noa kõrval, millega tema isa oli nõöri läbi lõiganud, oli keerdus köis. See oli umbes tolli jämedune ja kummalist värvi, segu mitmest pehmest peenest niidist – sinised, punased, kollased, valged, pruunid ja mustad.

Marcus võttis köiejupi kipras kulmul pihku ja see väänles nagu madu. Nagu oleks köis elus. Siid? Siis märkas ta selle otsas silmust ja sõlme ning tundis köie ära. Siidine köis, luksuslik poomisnõör inimese hukkamiseks. Privileeg, kui seda nii võib nimetada, mida omistatakse surmamõistetud aadlikele.

Isa oli maininud nimesid Hebden ja Wardale. Ohver ja tema mõrtsukas. Kaks surnut. Ja nüüd, peaaegu kakskümmend aastat hiljem, toodi nende parimale sõbrale see köis. Juhus? Marcus seda ei uskunud ja nagu näha, ka tema isa mitte.

Marcus heitis pilgu krahvile, veendus, et tema olukord on stabiilne, ja lahkus toast. Valgest salongist kostis kõrgendatud naishääli, aga hallis oli ainult Wellow, kes ootas arsti.

“Wellow, mis pagan siin toimus?”

Ülemteener surus huuled kokku, nagu muljetavaldava kiilaka pealae all ilmetu. “Üks noor naine tuli ukse taha, milord. Richards avas. Ta ütleb, et naine oli daami moodi, ehkki tal oli pakk kaasas, ja sellepärast ta teda

teenijate ukse juurde ei saatnudki. Naine palus kohtumist kõrgeaulise lordiga, väites, et peab paki üle andma. Richards juhatas ta kabinetti. “Ülemteenri näoilme ei töotanud noorele teenrile head. “Kahjuks on ta unustanud nime, kelle tulekust ta pidi teatama. Ta jättis naise kõrgeaulise lordiga kahekesi. Mõni hetk hiljem tuli noor naine välja ja hüüdis appi. Kõrgeauline lord oli minestanud. Käskisin Richardsil naise raamatukokku luku taha panna ja teie tagasitulekut ootama jätta, milord, kuna kogu see lugu on äärmiselt ebaharilik.”

“Väga mõistlik. Tänan, Wellow. Ma räägin selle naisega. Kutsuge mind, kui arst saabub.”

Võti oli lukuaugus. Marcus pööras seda ja astus raamatukokku, olles valmis milleks iganes.

Tema poole pöördus pikk, sale, võiks öelda lausa kõhn noor naine, seljas lihtne tume mantel ja kleit. Tema kübar ei olnud moodne ega ka lohakas. Temast jäi korralik ja vähenõudlik mulje. Kui Marcus talle lähemale astus, pani ta tähele, et naise sõrmed olid tugevasti vaheliti põimitud ja õlad pinges ning mõistis, et naine on väga ärritunud.

“Ülemteenri käskis mul oodata lord Stanegate’i. Kas teie oletegi tema?” Naise hääl üllatas Marcust. Pehme ja mahe, nagu mesi. Sõstrasilmad vaatasid teda murelikult. Teeseldult?

“Mina olen Stanegate,“ ütles Marcus oma sisimas mäslevaid tundeid nüi hääles kui ka näol varjamata. Naine oli põhjustest olenemata tema isa tervisele väga halvasti mõjunud. “Ja teie?”

“Preili Smith.”

